

adoptivfamiljer

MEDLEMSTIDNING FÖR FAMILJFÖRENINGEN FÖR INTERNATIONELL ADOPTION NR 1 2012

Svårt sia om framtiden

Tiden rusar, trots att det kan tyckas att vi nyss gick in i det nya året 2012, har nu redan två månader passerat.

Det är svårt, jag skulle vilja påstå omöjligt att veta vad framtiden kommer att innehåller för FFIA likväl som för all internationell adoption. Det sägs att man bara kan gå baklänges in i framtiden, alltså fylld av de erfarenheter som tiden innan inneburit.

Det är i år tjugo år sedan vi som förening fick förmånen att förmedla de första adoptivbarnen födda i Kina. Naturligtvis känns det fantastiskt. Både att FFIA var den första organisationen som gjorde en internationell adoption från Kina och att vi var med under uppbyggnaden av centralmyndigheten.

Under en resa till Kina tillsammans med de övriga två adoptionsorganisationer som också förmedlar barn från Kina fick jag tillfälle att besöka flera institutioner. Där finns naturligtvis många barn och institutionerna är ofta stora. Positivt är att de inhemska adoptionerna har ökat. De barn som är kvar är främst barn med handikapp. Vi försöker hitta föräldrar till några av dem.

Det är sorgligt att se att så många barn fortfarande överges och att förhållandena ibland kan vara mycket svåra. Många barn lämnas på grund av sina handikapp och de svårigheter som föräldrarna då ställ inför. Vi har försökt bidra med de möjligheter vi haft inom FFIA:s bistånd till att förbättra villkoren och då särskilt sprida kunskap om behandling av barn födda med klumpfot. Vi hoppas att det ska ge ringar på vattnet.

På hemsidan kan ni läsa om Kinabiståndet och FFIA:s andra biståndsprojekt. Centralmyndigheten som vi besökte och fick information om vid besöket i Kina har lagt till ett W i sitt namn som står för welfare, och vi kan hoppas att det ska bidra till förbättrade villkor för alla barn och då särskilt alla barnen på institutioner.

Nu när ljuset kommer tillbaka till våra trakter ser vi förhoppningsvis också en ljusning i Indien vad gäller barnens situation. Men hur det kommer att se ut i framtiden står nog fortfarande skrivet i stjärnorna.

Så det är bara att konstatera att i den här världen av adoptioner liksom i den övriga är det inte lätt, för att inte säga omöjligt att sia om framtiden. Men den kommer...

Carin Fremling

Ordförande FFIA

VI ADOPTIVFAMILJER

Medlemstidning för

**FAMILJEFÖRENINGEN FÖR
INTERNATIONELL ADOPTION**

ANSVARIG UTGIVARE

Carin Fremling

REDAKTION

Ing-Marie Söderberg

Råby 35

755 94 Uppsala

018-31 74 04

tillraby@telia.com

Kerstin Krebs

Svarvargatan 1:3

111 49 Stockholm

08-653 21 33

kerstin.krebs@telia.com

Rinki Hulth

rinki.hulth@gmail.com

MATERIAL TILL TIDNINGEN SKICKAS TILL

Ing-Marie Söderberg,
adress se ovan

OMSLAGSBILD

Smilla och Molly på Smillas barn-
hem i Guangdong, Kina
Läs om deras resa på sidan 8

Vi Adoptivfamiljer nr 1/2012

Ledare - sid 2

Biståndsnytt - sid 3

Rapport från kontoret - sid 4

Aktuellt just nu

Återresan - sid 6

Mary Juusela söker familjer att skriva om

Tillbaka till Guangdong - sid 8

Lyckad återresa för Smilla

Komplicerade särskilda behov - sid 12

Att något så otänkbart kan bli så bra!

LKG - SID 16

Här finns information

Återinvigning i Pune - SID 17

Barnhemmet Shreevatsa fick nytt hus

Mammor på Facebook - SID 19

Adoptionsorganisationerna - SID 20

Gemensam resa till Kina

Notiser - sid 22

Medlemssidan - sid 23

Familjesidan - sid 24

Barnhem nyinvigs. Shreevatsa i Pune, Indien, har fått nytt hus. Många FFIA-familjer har barn därifrån. Läs mer på sidan 17.

Bistånds-Nytt

Det finns många barnhem i Kina som än idag inte arbetar med adoptioner, i vart fall inte på ett systematiskt sätt. Ofta ligger dessa institutioner långt ut på landsbygden och är inte särskilt väl utvecklade. På många håll vet vi att förhållandena är rent av bedrövliga. Ett barnhem vi besökte i våras i Kina påminde om hur det var i Rumänien när de slog upp portarna mot väst. Där fanns sjuka, handikappade, understimulerade och vanvårdade barn på en överfull institution och helt okvalificerad personal som skötte om dem. Dessutom med en underbemanning som omöjliggör för dem att göra så mycket åt sin situation.

DEN GODA NYHETEN. Det är glädjande att kinesiska myndigheter bestämt sig för att i viss utsträckning öppna upp dessa institutioner för att få hjälp utifrån att "lyfta upp" dem. En stor strukturell omvandling i Kina pågår för att höja standarden i vården även för de sämre institutionerna, och kinesiska staten satsar mycket resurser på att bygga lite större centra i flera centralorter ute i provinserna. Det behövs i denna omvandling massor av personalutbildning och rehabiliteringsutrustning – ett område FFIA har erfarenhet av. CCCWA har skapat ett nytt slags biståndssamarbete som vi fått förtroendet att medverka i, och samarbetet kommer att ske direkt mellan utländska adoptionsorganisationer och kinesiska institutioner; One-to-One support.

BARN MED SÄRSKILDA BEHOV. Som alla vet adopteras allt fler barn med särskilda behov internationellt. Många av dessa barn kommer från de sämsta institutionerna i Kina. De saknar riktiga diagnoser och på grund av den bristfälliga vården kan det vara svårt att avgöra om barnen verkligen är sjuka eller om de "bara" är vanvårdade. Ju mer vi kan satsa på att hjälpa dessa barnhem till en kompetensutveckling och bättre vård, desto fler barn har möjlighet att få ett bättre liv, kanske till och med att få ett adoptivhem!

Detta är syftet med Kinas nya One-to-One support- överenskommelser. FFIA har gjort överenskommelser med två institutioner i Shandong-provinsen och en i Jiangxi-provinsen om samarbete. Vi hoppas särskilt att de Kinafamiljer som inte redan stöder vårt Healthy Feet-projekt, vill bidra till One-to-One support.

ETT LITET BIDRAG RÄCKER LÅNGT NÄR VI GER TILLSAMMANS. I Indien har vi två biståndsprojekt inom området för handikappade barns utveckling, Pune och Kolkata. Där handlar det om barn som aldrig kan få en familj på grund av svåra handikapp. Men de kan få ett bättre, värdigare liv med lite hjälp! Det kostar ungefär en tusenlapp per månad för ett handikappat barn att få utmärkt vård i projektet TARA i Pune till exempel. Matkostnaden för ett barn under en månad är ungefär 325 kronor.

I Healthy Feet-projektet i Kina har vi haft ett seminarium med ett 40-tal deltagare från hela landet som fått träna gipstekniker för barn med klumpfot och CP-skador. Tänk så många barn vi når genom att utbilda barnhempersonalen i dessa oerhört väsentliga tekniker som helt och hållet ändrar förutsättningarna för ett barns hela liv!

I Indien stöder vi kvinnors rättigheter i Madurai, barn från slumområdena i Ahmedabad med utbildning och ett helt, litet kristet barnhem i Thanjavur. Under hösten sände vi över pengar till de barnhem som drabbats av översvämningen i Thailand. Utöver det har vi ett daghem i Sri Lanka som får stöd.

forts på sidan 15 ►

Vi välkomnar ansökningar till Kenya, Kina, Indien, Colombia och Sri Lanka och allra särskilt till Ungern som är ett nytt samarbetsland. Snart kommer ytterligare ett, Bulgarien.

Läget i länderna just nu

Så här i början av året kan det vara läge att försöka summera året som gick och göra en avstämning av läget på våra kontakter just nu. Vi välkomnar ansökningar till Kenya, Kina, Indien, Colombia och Sri Lanka och allra särskilt till Ungern som är ett nytt samarbetsland. Vi kommer snart också att kunna presentera ytterligare ett land; Bulgarien där vi fått auktorisation av MIA att arbeta!

Colombia

Fem barn anlände till Sverige från Colombia under året. Handläggningstiden i de flesta fall har legat runt fyra år från avsänd ansökan till hemkomst. En fa-

milj med Colombianskt ursprung fick en handläggningstid på sex månader och en annan familj som adopterade ett syskonpar fick barnbesked efter cirka sex månader på väntelistan för syskon.

Vi har för närvarande 14 ansökningar i Colombia. Adoptionsverksamheten i Colombia är stabil och mycket välorganiserad. De flesta barn är i fosterhem innan adoptionen. Antalet adoptioner ligger stadigt runt 3 000 per år.

Kina

28 barn adopterades från Kina till Sverige via FFIA under 2011, 14 flickor och 14 pojkar.

Av dem kom åtta via den ordinarie

handläggningen och de var mellan sju månader och två år.

Tjugo barn (tolv pojkar och åtta flickor) förmedlades via onlinehandläggningen och de var i åldrarna åtta månader – fyra år. Barnen hade bland annat följande diagnoser: Hjärtfel, LKG, Hepatit B, brännskada, förstörd lever och mjälte, prematur, microti, hypospadi, analatresi, teratom.

Både vad gäller nämnda åldrar och diagnoser ovan så visar de den beredskap eller öppenhet som våra familjer har haft. Det betyder inte att det är dessa åldrar eller diagnoser som är de vanligast förekommande på onlinelistan.

Kenya

Från Kenya har det kommit ett barn till Sverige under året och familjens handläggningstid från avsänd ansökan till hemkomst blev cirka ett år, varav sju månader tillbringades i Kenya.

Kenya är det land som har kortast handläggningstid av våra länder, förutom Kina on-line.

Sri Lanka

Vi har tre ansökningar på plats i Sri Lanka. Dessa är avsända under 2011. Fler skickas när vi bedömer att det finns utrymme att placera ytterligare ansökningar från vår organisation i landet.

Lek. Pojkar på barnhem i Thailand.

Indien

Ifrån Indien kom det 2011 hem fem barn; tre från barnhemmet Matri Snea i Kolkata och två från SOFOSH i Pune. Barnen från Kolkata har varit runt ett år gamla vid hemkomst, barnen från SOFOSH mellan tre och sju år.

Handläggningstiderna har detta året varit korta för hemkomna familjer, dels för att det rört sig om barn vi sökt familj till, och dels för att processerna i Kolkata under början av året löpte på väl.

Med det här året börjar en ny era i Indien då ett nytt adoptionssystem sett dagens ljus. Som vi berättat tidigare har ett antal familjer påbörjat ansökningar som nu i ett första skede skickas till den indiska centralmyndigheten CARA, för att senare placeras på något barnhem var som helst i Indien.

Vi tar gärna emot nya ansökningar från familjer som vill vara pilotfamiljer!

Thailand

Tre barn från DSDW kom under 2011 till Sverige. Det var två pojkar och en flicka, de var mellan ett år och fyra och ett halvt år. Handläggningstiderna uppgick till cirka tre år.

Inga nya ansökningar sändes under 2011, men nu i år har tre nya familjer kunnat starta. Vi förväntar oss en viss ökning av handläggningstiden eftersom vi har familjer vars ansökningar skickats 2008 och som ännu inte fått barnbesked.

Till Röda Korset i Thailand skickas en eller två ansökningar per år. Två ansökningar finns på plats i landet och ytterligare två familjer sammanställer sina ansökningar nu. En familj har fått barnbesked efter cirka ett års väntan, och kommer troligtvis att under våren resa och hämta sitt barn. Handläggningstiden på Röda Korset brukar ligga på mellan ett och två år.

Ungern

Fler familjer får gärna sammanställa pilotansökningar! Ring oss så berättar vi mer!

Vietnam

Vietnam har tillträtt Haagkonventionen och den nya lagen är i kraft. Vi har därför återigen ansökt om auktorisation hos MIA, Myndigheten för internationella adoptioner.

Med hopp om en snar vår! I skrivande stund är det i alla fall strålande sol.

Hälsningar
Heléne Mohlin

FFIA:s kontor

tel 031-704 60 80
adoption@ffia.se
www.ffia.se

Adoptions- och återbesöksresor - kontakta oss på KinareSOR!

Vi har mycket lång erfarenhet av adoptions- och återbesöksresor till provinser runt om i Kina. Såväl gruppresor som resor för bara en eller några familjer.

Välkommen att kontakta oss för ett reseförslag!

**KINA
RESOR**
Telefon 08-545 95 200
www.kinareSOR.se

Författaren Mary Juusela söker familjer som planerar att göra en återresa under 2012 eller 2013. Hon ska sedan skriva en bok om återresor och allting runt dem. Är din familj intresserad av att vara med?

Den stora återresan

Författaren Mary Juusela, adopterad från Indien, utkom 2010 med den uppmärksammade debutboken *Adoption - Banden som gör oss till familj*. I boken intervjuar hon 29 adoptivfamiljer kring vad det är för band som gör just dem till familj.

Mary är nu aktuell med arbetet kring den nya boken *Den stora återresan*, som hon söker familjer till.

Hur tänker du välja ut de familjer du ska intervjuar?

– Boken ska skildra fyra svenska adoptivfamiljer i deras process med att göra sitt livs resa, den stora återresan. Familjerna får gärna se olika ut i sin sammansättning, och det finns inga särskilda krav på ursprungsland. Det enda kravet är att åtminstone en familjemedlem är adopterad. Återresan ska ske under 2012 eller 2013 allra helst och senast under våren 2014.

– Jag vill dock gärna ha en spridning och önskar gärna familjer från Sydamerika (Chile, Colombia) och Asien (Kina, Vietnam), Europa (Ryssland, Rumänien) och Afrika (Etiopien, Eritrea). Detta är exempel, alla är välkomna att höra av sig. Jag hoppas särskilt att familjer med ursprungsland Kina hör av sig.

Tror du att det är lätt att hitta familjer som vill vara med?

– Det är många som har hört av sig redan. Men det som är utmaningen är att hitta familjer inom tidsspannet för bokens produktion (återresa senast våren 2014). Sedan är det viktigt att vi trivs ihop, och att familjen kommer att se på mig som en vän istället för en författare.

– Jag är med för att vara en extra vän, en observatör, och trivs man med detta får familjen en fantastisk möjlighet att få sin återresa, sin livsresa, skildrad i boken och dela med sig till andra som ödmjukt

väntar på att få ta del av just deras berättelse.

Du säger att du ska följa deras förberedelser. Då behöver ni ha lite tid på er?

– Jag kommer att träffa familjerna för intervjuer med start tre månader innan avresan, och sedan fortsätta fram till och med tre månader efter hemresan. På detta sätt skildras processen av återresan såväl praktiskt som emotionellt.

– Jag kommer även att resa med åtminstone två av familjerna. Självklart är det familjens resa, och jag är ödmjuk och tacksam som får skriva om denna fantastiska resa. Mer information kring detaljer ges vid personligt samtal.

Har du själv varit på någon återresa?

– Jag väntar ännu på att åka på min återresa. Andan har inte fallit på, men kanske en dag. Jag har dock varit tillbaka till Indien på jobb för min förra arbetsgivare Swedfund International, som ägs av Utrikesdepartementet. Jag fick möjlighet att åka till New Delhi, Kolkata och Bagadoghra 2008.

– Det var en slags mini-återresa och jag minns ännu hur nervös jag var när jag skulle gå av flygplanet. Med mig hade jag en ny kollega som inte kände mig alls. Tänk om jag får ett nervöst sammanbrott, vad ska han då tro, tänkte jag.

– Men resan gick utan komplikationer och jag fick istället en känsla av stor glädje och släktskap med de människor

jag mötte. Även om min största besvikelse var att ingen såg ut som jag! Jag är ju från Bangalore så det är förvisso inte alls märkligt eftersom vi var i norr, men jag hade inbillat mig under alla åren i det vita Sverige att alla i Indien skulle se ut precis som jag (*stort skratt*).

En del vill bara återse landet eller barnhemmet de kommer ifrån. Andra vill försöka hitta anhöriga? Hur tänker du om det? Finns det risker om man lyckas med det sistnämnda?

– Jag har under förarbetet med min debutbok "Adoption - Banden som gör oss till familj" träffat och intervjuat 230 adoptivfamiljer runt om i Sverige. Min främsta slutsats av alla dessa samtal är – vad gäller adoption i allmänhet och återresor i synnerhet – att alla individer och familjer är unika och det går inte att säga si eller så. Vissa vill verkligen göra allt för att hitta de biologiska rötterna och ägnar en stor del av sitt liv åt detta, vilket påverkar hela adoptivfamiljen. Andra säger bara "Äsch!" Man måste göra vad som är rätt för en själv.

– Det som däremot är viktigt att vara medveten om är att det är barnets återresa. Allt kommer att landa hos barnet, det kan sätta igång stora processer som man kanske inte är beredd på. Att göra en återresa är en komplex resa, särskilt för den adopterade.

Varför tycker du att det är viktigt att skriva den här boken?

– Idag finns cirka 50 000 internationellt adopterade i Sverige. Majoriteten av dem är nyfikna på sin bakgrund och sitt ursprung, och många av dem har som

dröm att åka på en återresa. För de allra flesta handlar det om att tillskansa sig en viktig pusselbit av sin livshistoria och därmed sin identitet. Det är inte bara den adopterade som berörs av en återresa, hela familjen påverkas av denna omvälvande händelse; mamma, pappa och syskon.

– Att åka tillbaka till sitt födelseland är en process som startar långt innan man kliver på flygplanet och den slutar inte med att man återvänder till Sverige.

– Denna viktiga process vill jag skild-

ra genom att följa fyra adoptivfamiljer med barn från olika länder under ett år. Varför vill adoptivbarn åka tillbaka, vad tror man att det bidrar till, vad vill man finna? Och för vem åker man? Var söker adoptivföräldrarna styrka och mod när deras barn vill söka efter biologiska föräldrar och ursprung?

– När man är rädd för att de kanske kommer tycka om biologin mer än det man har tillsammans, när man är rädd att hamna på andra plats. Vad rör sig i hjärta och själ då? Det är dessa filosofiska, ex-

istentiella och ibland väldigt sakliga tankar, erfarenheter och synpunkter som är viktiga att förmedla, och som jag vill fördjupa mig i tillsammans med familjerna.

Ta kontakt med Mary för att få veta mer: mary.juusela@gmail.com

Läs mer om Mary samt debutboken på: www.maryjuusela.se

Nostalgiskt återbesök i Chennai

Februari 2012, Nirmala är på besök på sitt gamla barnhem i Chennai, Indien.

Vi har haft kontakt med Amala, som numera är föreståndare och den enda som är kvar sedan Nirmala bodde här för 23 år sedan. Amala kommer ihåg henne och hälsar henne välkommen via e-post.

Sedan händer något oväntat. Amalas man går hastigt bort dagen innan vårt besök, så tyvärr får vi inte chansen att träffa henne. Ändå ordnar hon så att det kommer en engelsktalande dam, Leela, och visar oss runt.

Trots den tragiska inramningen blir besöket en succé för oss. Eftersom barnhemmet helt bekostas av svenska faddrar är vi svenskar alltid populära när vi kommer. Vi ökar på populariteten genom att bjuda på svenskt godis i glittriga papper.

Alla barnen sjunger och dansar för oss – ibland rent Bollywoodskt! – och vi blir bjudna på lunch. Våra medföljande vänner som aldrig upplevt ett indiskt barnhem är hänfödda.

Hur känner då Nirmala själv?

– Precis när jag gick in genom grindarna kom det en känslövåg, men det kändes nog mera när jag var här förra gången, då jag var 12 år. Då var det många här som kom ihåg mig.

– Trots att jag var fyra år när jag lämnade barnhemmet har jag inga egentliga

minnen härifrån, inte ens från när mamma och pappa hämtade mig. De bilder jag har i huvudet kommer från foton och filmer, eller från när jag var på återbesök förra gången.

– Men så har jag också alla mina ”syskon” härifrån, som kom till Sverige samtidigt som jag. De är viktiga länkar till min tidigaste barndom..

Leela har kollat lite i Nirmalas ”journaler”. Hon funderar nog om Nirmala är ute efter att ta reda på mer om sin biologiska mamma.

– Men det var viktigare förr när jag var mindre, nu känns det inte lika angeläget. Det kan bero på att jag känner mig tryggare numera, när jag är vuxen. Dessutom – om jag mot förmodan skulle hitta indiska anhöriga kan det medföra ett väldigt stort ansvar som jag inte vet om jag är beredd att ta.

Barnhemmet håller på med stora renoveringar just nu, det är ganska stökigt.

– Hade jag tid och pengar skulle jag åka tillbaka igen och hjälpa till! säger Nirmala.

Nioåriga Smilla är tillbaka i Guangdong, sju år efter att hon började ett nytt liv i Sverige. Barnhemmet Suixi är kvar, personalen likaså, och många av barnen.

Smilla tillbaka på Suixi

*Wish Smilla
Healthy, Happy, Safety and Welfare.
SuiXi Social Welfare
Director Mr Han
2011.12.22*

Så skriver chefen för Smillas barnhem, Han Rong, i sin dedikation till henne i praktverket om staden som barnhemmet ligger i. Boken är på mer än 1000 sidor och väger 2,4 kg. Och ändå är Suixi en liten stad i Guangdong som ingen hört talas om, med bara någon miljon invånare.

Jag önskar att jag haft videokameran igång när vår minibuss kör in på vändplan framför barnhemmet. Där står che-

fen Han och öppnar genast dörren och i det närmaste drar ut Smilla för att krama om henne och hälsa henne välkommen tillbaka.

Denna första gästfria gest sätter färgen på besöket, Smilla är en helt naturlig huvudperson som allt kretsar kring. Det är henne vi pratar om, det är hennes säng vi får se, det är hennes biologiska föräldrar vi frågar om. Hon brister ut i sång på kinesiska och hela församlingen tystnar och applåderar sedan glatt.

Smilla fyllde nio år för en månad sedan, sju år tidigare lämnade hon barnhemmet i en minibuss tillsammans med sju andra barn som ingår i vår svenska adoptionsgrupp. Personalen och barnen åkte bil i sex timmar och sedan överlämnades barnen till oss på provinskontoret i Guangzhou (Kanton) samma efter-

middag; trötta, törstiga, svettiga och lite ledsna. Smilla var med sina 22 månader äldst i gruppen, hon kunde såklart både gå och äta själv.

– Smilla var så stark, berättar Han Rong. Hon brukade hjälpa barnsköterskorna att bära korgen med nappflaskor till de andra barnen.

Han ler åt minnet och fortsätter:

– Hon brukade dricka upp sin mjölk så fort hon kunde och försöka ta något annat barns nappflaska.

Var hon så hungrig? tänkte jag.

Det är härligt att höra dem prata om Smilla; trots att de har hand om så många barn har hon gjort ett oförglömligt intryck. Smilla var verkligen jättestark när hon blev vår dotter – hon kunde häva sig upp på en säng med bara en arm. Hon var spänstig och full av energi. Hon hade ett finurligt leende mest hela tiden och gillade att busa och skratta. Alla bilder från hennes första månader har stora leenden. Så är det fortfarande. Vi har inte många bilder av Smilla utan fnissiga drag runt munnen.

SÅ BLIR DET OCKSÅ på återbesöket på barnhemmet. Efter den formella första halvtimmen i barnhemmets konferensrum där vi utbyter artigheter, överlämnar gåvor till personalen och barnen och samtalar om barnhemmet idag och för sju år sedan, springer Smilla och lillasyster Molly runt och busar. De kittlar och jagar vice chefen som verkar ha lika lätt att skratta. Vår tolk och guide översätter från kantonesiska till engelska när chefen Han berättar att antalet barn på barnhemmet inte minskat utan ökat på dessa sju år.

– När ni hämtade Smilla 2004 hade vi 300 barn, nu är det 500, säger han allvarligt. Tyvärr så kommer nästan alla att stanna här på barnhemmet resten av livet.

Förklaringen till detta ligger i att barnen har fysiska eller mentala handikapp som gör att kinesiska myndigheter inte tillåter att barnen adopteras. Det kanske inte heller är möjligt att hitta adoptivföräldrar som kan ta hand om dem.

Vi har med oss en blygsam summa från vår och ytterligare en svensk familj

Historia.
Smilla och Han Rong på fyndplatsen

som vi vill donera till barnhemmet. Chefen Han vill dokumentera donationen på bild så att han sedan kan återkomma och visa vad pengarna använts till. Han tänker redan nu att ska bli nya sängbottnar till spjalsängarna.

– Vet ni att vi fick byta Smillas sängbotten tre gånger! berättade han.

Smilla lär ha skumpat runt rejält i sängen som bebis, funderade jag. Hon fick kanske vara mer i sängen än vad hon ville. Med tanke på hur stark hon var, var väl detta ett bra sätt att visa vad man vill... och inte vill.

VI FÅR TRÄFFA ETT TIOTAL av barnen i lekrummet en trappa upp; ett barn har Downs syndrom, ett annat har oanvändbara ben och sitter orörligt på golvet, några barn har läpp- och gomspalt och de mest aktiva killarna som springer runt i rummet har oklara mentala åkommor.

Smilla tar in rummet genom att filma – rutschkanan, nyårsdekorationerna, barnen, personalen. Lillasyster Molly håller sig i bakgrunden och är besvärad av uppmärksamheten hon får av barnen. Hon kryper gärna upp i pappas lugna knä och observerar. Hon vill gärna också besöka sitt barnhem, vilket vi lovar att hon ska få göra när hon blir lika stor som Smilla. För Molly, som är reserverad och blyg, är det tryggt att ha en storsyster som går före och visar vägen.

Trots att vi aldrig besökt barnhemmet förut känns det bekant. För några år sedan var en amerikan på besök och cirkulerade en film han gjort till alla föräldrar med barn från Suixi. Vi fick också bilder av Smilla från barnhemmet och delade bilder med andra adoptivföräldrar. Vi känner igen platsen där bilden på Smilla togs, den vi fick i barnbeskedet. Det är ute på gården där barnvänliga bilder målats på murarna. Smilla satt på bylsad med flera lager av kläder med ett litet blad i handen och såg förvånad in i kameran.

ALLA VUXNA VI TRÄFFAR på barnhemmet är bekanta ansikten; de var alla med i Guangzhou för sju år sedan när Han Rong överräckte Smilla till pappa Per. Då intervjuade vi dem via tolk och dessa filmer av Smillas första timme i vår vård har vi tittat på många gånger.

– Vet ni något mer om hennes biologiska föräldrar? frågar vi genom tolken, väl medvetna om att det är mycket ovanligt

att det framkommer några uppgifter om barn som lämnats i Kina.

Jag har förstått att det i Kina är en brottslig handling att överge sitt barn. Då är det givetvis inte många som träder fram och gör efterforskningar via myndighetsinstitutioner. Men jag tänker att det kan förändras – kanske kan vi i omvärlden se till att det sker snart? – och hoppas att föräldrar som lämnat sina barn uppmuntras att ge sig till känna för barnens skull, utan risk för straff.

Under de 17 år som Han Rong verkat på barnhemmet har det mycket sällan hänt att uppgifter kommit fram om barnen som finns där, berättar han. Och sedan följer han upp med en oväntad motfråga:

– Om det kom fram uppgifter om Smilla föräldrar, skulle ni vilja veta det? undrar han.

JAG INSER GIVETVIS ATT familjer ger olika svar på den frågan, men för mig är det självklart att Smilla ska få reda på allt som går att få fram om hennes bakgrund och biologiska arv. Det känns tryggt att veta att Han vet hur han ska göra för att få fram uppgifter till oss i Sverige om några nya fakta framkommer.

I barnhemmets minibuss åker vi för att besöka Smillas fyndplats. Jag frågar vem

som hittat henne, och fick svaret: polisen. Det var många på marknaden som sett det övergivna barnet, flera kontaktade polisen som kom dit och tog hand om henne för att sedan lämna henne på barnhemmet några hundra meter bort. Jag tänker att det var likadant då som det är nu; att kineserna är rädda för att bli beskyllda för att ha varit inblandade och därför inte själva ingriper.

NÄR VI BESÖKER FYNDPLATSEN visar den sig vara baksidan av en kreaturs-

► Smillas återresa ...

marknad; det luktar djur och fjädrar flyger omkring i luften. Tolken är lite besvärad och vill inte stanna så länge, medan lillasyster Molly är fascinerad och gärna ville återvända till marknaden med blod och "tuppar utan huvuden".

Som av en händelse kommer en av Smillas gamla barnsköterskor gående på marknaden. Hon har en levande höna flaxande i handen, jobbar uppenbarligen på marknaden numer. Chefen Han presenterar Smilla för barnsköterskan och det känns som ett överklagt sammanträffande.

Dagen efter besöket på barnhemmet visar Han Rong oss runt i Suixi. Staden

består mest av bostadshus, företag, marknader som säljer frukter från omkringliggande odlingar av ananas, drakfrukt och sockerrör. Det mest intressanta han kunde komma på att visa oss var en fisk-, kött- och fruktmarknad med en supermarket på våningen ovanför som var både modern och välförsedd.

HAN TAR MED OSS TILL EN FRUKTVAGN på en bakgata som säljer sockerrör. Försäljerskan hugger med en vass machete lagom stora sockerrörbitar som vi suger och gnager på tills det bara återstår torra fiberslamsor. Här träffar Han Rong bekanta och presenterar stolt Smilla och oss; det är tydligt i de mötandes ögon att vi ger honom gott anseende. Smillas får ofta höra att hon haft tur, "she is lucky". Han Rong lägger stolt armen om hennes axlar och visar fram henne som ett av "sina barn".

Och vad tyckte då Smilla om allt som hände? Det var inte ett känslösamt besök, visserligen var det sorgligt att höra att det var fler barn nu och att de får stanna där resten av livet, men allt som rör Smillas och hennes tid känns ljust.

Vi känner oss som ett reporter-team som besöker barnhemmet för att få svar på frågor och dokumentera i ord och bild vad vi ser och hör. Vi samlar på oss och lägger på hjärnhyllan för att bearbeta och försöka förstå senare.

NÅGRA DAGAR EFTER besöket kommer tecken på att barnhemmet fortfarande lever inom Smilla.

– Jag är så glad att jag fick bli ert barn och komma till Sverige, säger Smilla och ger mig en stor kram.

Ödmjukt svarar jag att jag är glad att hon blev mitt barn. Men vad tänkte Smilla när hon såg barnen på barnhemmet?

– Oj, stackars barn att behöva bo här, berättar hon och fortsätter tanken med: Men barnen hade också haft tur att de blivit hittade.

Hemma i Sverige pratar vi en lång stund en kväll om besöket på barnhemmet i Kina. Smilla är besviken på att hon inte fått veta mer

om sina biologiska föräldrar. Hon blir ledsen för att hennes mamma inte frågat efter henne.

Jag förklarar att det finns föräldrar som gärna vill veta hur deras barn har det och gärna vill träffa dem igen. Men att de kanske inte vågar för att de är rädda att straffas eller helt enkelt inte vet hur man gör.

Smilla skrev senare om saknaden i sin dagbok:

"Jag har väntat på svar från andra sidan världen. Jag har en ny familj. Som har uppnått mitt förtroende men jag vill veta mer om det jag saknar. Jag vet att det aldrig kommer att hända, inte i mitt långa liv. Jag vill tillbaka till mitt ursprung fast ändå inte lämna min föräldrafamilj som gett mig värme, hopp, klokhet och frid. Det värmer inom mig av glädje. Det är min familj som får mig glad så jag börjar skratta. Jag är lycklig när ni är i min närhet."

Sorg och glädje på samma sida, det berör mitt ömtåliga modershjärta. Så kommer det att vara i all evighet, tror både jag – och Smilla.

Nu i vår ska Smilla ånyo ha kinesiska som hemspråk i skolan. Efter första lektionen, särskilt för den här artikeln, ritar hon de tecken som finns i hennes hjärta "wo xiào" – jag är glad.

Smilla och Pernilla Frykholm

På andra sidan klotet. Familjen framför barnhemmet.

Kort om resan

Vi fick hjälp av mycket proffsiga researrangören Kinalotsen i Uppsala med upplägget – alla bokningar och besöksstillstånd. Vi la själv upp själva rutten, vilka platser vi vill besöka och hur länge.

Vi reste från Stockholm till Guangzhou via Istanbul, flög inrikes till Zhanjiang, i cirka en timme. Från Zhanjiang tog vi sedan tåg till Sanya på sol- och badön Hainan där vi firade jul och stannade i en vecka. På nyårsafton flög vi vidare till storstaden Hongkong och stannade fem dagar innan vi flög hem via Istanbul.

Resan kostade cirka 70 000 kr för alla resor och boende för en familj på fyra, exklusive mat.

Som medlem i FFIA får du ett extra förmånligt lån

Du kan låna från 20 000 upp till 350 000 kronor till en rörlig ränta på 6,19 procent. Ingen säkerhet behövs och inga avgifter finns. Du kan när som helst lösa lånet utan extra kostnad. För ett annuitetslån på 100 000 kronor upplagt på 5 år, med betalning via autogiro blir den rörliga årsräntan 6,19 procent och den effektiva räntan 6,37 procent. Det totala beloppet att betala, under förutsättning att räntan är oförändrad, blir 116 527 kronor och din månadskostnad blir 1 942 kronor. Årsränta per 2012-01-01.

Gör så här för att ansöka om medlemslån:

- Ring 0771-365 365 om du vill ha ett lånebesked direkt.
- Logga in på Internetkontoret (om du redan är SEB-kund).
- Besök seb.se/medlemslan.
- Kom in på närmaste kontor – du får besked och hjälp medan du väntar.

Kom ihåg att berätta att du är medlem i FFIA.
Läs mer på seb.se/medlemslan

Välkommen!

SEB

Att någonting så otänkbart kan bli så bra! För Johan och Malin var ett allvarligare handikapp inte tänkbart när de fyllde i papperen om barn med särskilda behov. Nu har de Moa och så här i efterhand kan de inte förstå hur de tänkte ...

För Moa är protesen inget hinder

Mars 2007 hämtade vi den 22 månader gamla Lovisa från Hunan-provinsen i Kina.

Ett år senare påbörjade vi en syskonutredning för att ge Lovisa ett syskon. Eftersom kötiderna i Kina blivit långa och vi båda hade passerat 40-årsstrecket bestämde vi oss för att adoptera ett barn med särskilda behov.

Ett av de papper man då ska fylla i är vilka handikapp eller sjukdomar man kan tänka sig. Papperet är främst till för att underlätta adoptionsorganisationens sökande efter ett barn, men det är även bra som en tankeställare till oss blivande adoptivföräldrar. Listan tvingade i alla fall oss att verkligen fundera på hur respektive handikapp kunde påverka vårt och Lovisas liv.

VISSA HANDIKAPP INSÅG

Vi kunde kräva så mycket av oss som föräldrar att vår tid för Lovisa riskerade bli mindre, samt även påverka vår livssituation. Men det är helt klart väldigt konstigt att sitta och bestämma vilket handikapp ens barn ska ha, eftersom alla föräldrar önskar att barnet ska vara friskt.

För att riktigt förstå listan med handikapp och

sjukdomar ringde vi Barnmottagningen på Norrlands Universitetssjukhus i Umeå och fick komma och prata med en underbar barnläkare. Hon tog sig tid att svara på våra frågor och kunde förklara vad som väntade oss när vi kom hem med barnet.

Efter vi varit hos barnläkaren hade vi en bra bild av hur vi skulle fylla i listan. Vi hade bestämt oss för att vi, med hänsyn till Lovisa, endast skulle anmäla oss för ett barn med ett lättare handikapp.

I april 2009 skickade vi våra papper till FFIA och en ivrig väntan påbörjades. Loredana på FFIA hade förvarnat oss att det kunde ta lite längre tid, eftersom vi hade begränsat urvalet så pass mycket.

EFTER ÅTTA VECKOR

fick vi ett samtal från Loredana. Vi var just på väg med bil till södra Sverige för en återträff med Lovisas adoptionsgrupp och samtalet blev något förvirrat men glatt. Hon berättade att FFIA hade fått en riktad förfrågan om en 2,5-årig flicka med en benlängdsskillnad på 1,5 cm. Det tyckte vi lät bra och Loredana skickade oss bilder som vi skrev ut så snart vi var fram-

me vid återträffen. Det var en bild på Moa när hon stod och höll en hand mot en vägg och den andra bilden visade en fot. Moa såg så riktigt härlig ut, med goa runda kinder och ett blygt leende.

Foten däremot såg inte riktigt normal ut. Den var fotograferad i en konstig vinkel, men känslan var att foten var deformationerad. Vår glädje dämpades något eftersom vi direkt kände att det här måste vi kolla upp mer, och att det här kunde vara mer än endast en liten benlängdsskillnad.

Hela återträffshelgen malde våra tankar och vi bestämde oss för att kontakta barnläkaren så snart vi kom hem till Umeå igen.

Barnläkaren tog emot oss redan veckan efter och hade även ordnat att en barnortoped var med. Barnortopeden tittade på bilderna och ställde ganska omgående en möjlig diagnos. Med tanke på att Moa hade en benlängdsskillnad, att foten såg deformationerad ut samt att hon stödde benet snett, så trodde han att hon hade en form av dysmeli. (En medfödd skada – reduktionsmissbildning – på en eller flera extremiteter, det vill säga avsaknad av arm, ben eller del därav.)

Barnortopeden berättade att bendysmeli antingen kan betyda att ett skelettben är för kort eller, som värst, att ett helt skelettben saknas. Ett lite för kort ben kan åtgärdas med ett skoinlägg medan avsaknad av ett ben kan innebära benförlängningar eller som värst amputation. Han behövde mer röntgenbilder av Moas

ben för att bedöma hur pass allvarlig dysmeli hon hade.

Vi åkte hem med tankarna malande och bestämde oss för att kontakta Loredana för att förklara situationen, det vill säga vi behövde mer information för att kunna fatta ett beslut. Som tur var fixade adoptionsmyndigheten i Kina, CCAA, fler röntgenbilder och två veckor senare kunde vi skicka mer information till barnläkaren.

Barnortopeden var på semester men hade ändå lovat granska bilderna så snart de kommit och han höll vad han lovat. I slutet på juni träffade vi återigen läkarna och kunde nu få ett klart besked: Moa hade dysmeli och saknade hela sitt högra vadben. Foten var även mycket mindre och saknade minst tre tår. CCAA hade för övrigt även meddelat att benlängdsskillnaden nu var tre cm.

VI HADE STÄLLT IN OSS på det värsta men blev ändå chockade av beskedet att det här skulle kräva benförlängningar, eller i värsta fall en amputation. Läkaren förklarade allt mycket noggrant och vi fick även möjlighet att senare ställa fler frågor via mail.

Nu följde ett antal dagar med mycket funderingar. Det här handikappet hade varit helt otänkbart för oss när vi fyllde i papperen. Hur skulle det här påverka Lovisa? Hur skulle Moa klara av alla operationer och smärtor? Skulle vi som föräldrar klara av att gå igenom detta? Hur skulle det här kunna påverka våra arbeten?

MEN HELA TIDEN SÅG VI framför oss bilden av denna runda och goa tjej och tänkte att hur ska vi kunna säga nej till henne? Och som adoptivförälder har vi nu chansen att förbereda oss inför barnets handikapp, vilket biologiska föräldrar inte har. I början på juli tog vi därför beslutet att säga ja till Moa.

Under perioden från Loredanas första samtal tills nu hade vi inte berättat för någon annan än min syster att vi fått en förfrågan om att ta emot Moa. Vi kände att vi ville ta det här beslutet helt själva och inte känna någon press från någon annan.

Nu var det dags att berätta för Lovisa att hon skulle bli storasyster, men innan det berättade vi om Moa för våra föräldrar. Vi var lite oroliga över vad de skulle tycka att vi sagt ja till ett sådant allvarligt handikapp, men det hade vi inte behövt vara. De tyckte att det var självklart att vi sagt ja och att Moa såg ut att vara en härlig tjej.

SEPTEMBER 2009 ÅKTE vi iväg till Xian i Kina för att hämta hem Moa. Med oss hade vi farmor och farfar som skulle hjälpa oss genom att ge lite mer uppmärksamhet åt Lovisa under vår resa. Lovisa hade räknat dagarna till avresan och längtade efter att få träffa lillasyster.

Lovisa var vid avresan fyra år och hade nog inte riktigt förstått att lillasyster inte var en bebis utan

► För Moa är ...

en tjej på två år och åtta månader. Det blev därför en chock för henne när vi på kontoret fick möta en vilt gråtande Moa och som inte slutade gråta förrän efter tre långa dagar.

Moa valde ut mig som den hon kände trygghet med och släppte mig inte ur sikte under hela Kinaresan. Ingen annan än jag fick röra henne, mata henne, prata med henne eller köra vagnen. Annars grät hon hjärtskärande och blev väldigt upprörd.

Lovisa hade svårt att hantera det, eftersom hon alltid har varit väldigt mammig. Moa hade samtidigt svårt att hantera när Lovisa var nära mig och det gav upphov till många jobbiga situationer, både i Kina och under ett par månader efter hemkomsten.

Det finns mycket att berätta om hur vi tacklade den här perioden, men det är en annan historia.

NÄR VI FÅTT MOA OCH ÅTERVÄNT till vårt hotell tvättade vi henne och bytte till skönare kläder. På hotellrummet kunde vi konstatera att benlängdsskillnaden inte var tre cm utan snarare tio cm. Hon kunde gå på sitt korta ben och lilla fot, men gjorde det genom att böja ut och ihop sitt långa ben. Det här kändes inte bra, men vi tänkte att de problemen får vi ta itu med när vi kommer hem igen.

Efter tre dagars konstant gråt började Moa sakta visa sin rätta personlighet. Moa är en tjej som alltid är glad, extremt social och väldigt enviss. Hon har ett självklart sätt att närma sig människor och kan skapa kontakt väldigt fort. Tanten på den lokala Konsumbutiken, som i princip aldrig sagt ett ord till mig eller Lovisa, tinade Moa till exempel upp redan efter ett par minuter och Moa är nu en kär gäst på affären.

HEMMA I UMEÅ fick vi efter en vecka träffa barnläkaren, barnortopeden samt en fotexpert. Då fixade de en temporär protes som förlängde Moas ben tio cm och gjorde att Moa fick en extraföt satt under sin lilla fot. Samtidigt beställdes magnetröntgen, vilken Moa genomgick tre månader senare i juni 2009.

Magnettröntgen visade att det var värre än läkarna befarat. Vi fick veta att vi kunde välja två vägar. Antingen minst tre

benförlängningar samt ett otal operationer ända upp till tonåren, eller så amputation av hennes fot.

Läkarna rekommenderade amputation

eftersom de tyckte det första alternativet innebar mycket lidande för Moa samt att de inte kunde garantera resultatet.

Redan där kände vi att amputation var

det bästa alternativet men vi ville prata igenom det ordentligt innan vi bestämde oss, vilket vi också gjorde ett par dagar senare.

Amputationen dröjde ända till februari 2010, eftersom barnortopeden helst ville ha med en av världens främsta fotläkare under operationen, eftersom man även skulle rekonstruera en häl åt Moa.

När vi nu tagit beslut om amputation började nästa fundering ta plats hos oss. Hur skulle vi förbereda Moa, och även Lovisa, för den kommande operationen? Vi fick kontakt med en barnkurator på sjukhuset och hennes hjälp var ovärderlig. Vi träffade henne en månad innan operationen och där coachade hon oss i hur vi skulle berätta det för Moa.

EN LÖRDAGSMORNING TOG VI MOD till oss och berättade för Moa att doktorn bestämt (det var enligt kuratorn viktigt att berätta att det var doktorn som bestämt och inte vi) att hon inte behövde tre fötter utan att hon skulle få två fötter som alla andra barn, en riktig fot och en protesfot. Och att det var ju jättebra för då kunde hon ha strumpbyxor precis som Lovisa.

Vi förväntade oss en reaktion, men hon bara funderade lite och började sedan prata om vilka strumpbyxor hon ville ha. Vi var oroliga att hon inte hört delen om att operera bort en fot, men lite senare samma dag berättade hon det spontant för farmor.

I BÖRJAN AV FEBRUARI ÅKTE vi till sjukhuset och blev inlagda på barnavdelningen. Moa charmade direkt alla och tyckte det var ett helt okej ställe. Nästa morgon var vi med när hon sövdes och därefter följde sex timmars väntan innan vi blev kallade till uppvaket. Där låg en liten och blek Moa med mycket sladdar kopplade till hand och rygg.

Hon var så ynklig, men morgonen efter hade hon kvicknat till och var återigen sitt glada jag. Det klart att hon hade ont när de tog bort morfinet och att hon hade ont när vi kom hem och hon bara skulle klara sig på alvedon och ipren. Men nu efteråt känns det ändå som en petitess med tanke på den stora operation hon genomgått.

Moa låg en vecka på sjukhuset, därefter blev det ytterligare en mindre operation efter sex veckor och totalt tio veckor med gips. Vi fick med oss hem rullstol

och gästol, men Moa föredrog att dra sig fram på golvet. Lika glad som alltid och aldrig fundersam över att foten var borta. När hon bytte gips en gång frågade hon vart tårna var, men sedan har det aldrig mer varit några frågor.

För oss var dysmeli otänkbart när vi fyllde i papperen om barn med särskilt behov, eftersom vi främst var oroliga för hur ett så svårt handikapp skulle påverka Lovisa. Så här i efterhand kan vi inte förstå hur vi tänkte så.

Lovisa har tagit Moas handikapp väldigt naturligt och under Moas tid efter operationen turades vi om att ägna mer tid åt Lovisa. Sedan har våra föräldrar varit ett stort stöd och gett Lovisa det fokus hon behövt under den här tiden.

På något sätt växer man som person och föräldrar under en sådan här period, och vi har upptäckt att man orkar mer än vad man tror. Det klart att vi har varit oroliga, känt en rädsla att vara otillräckliga för Lovisa och Moa, känt en stress över hur vi ska hinna med våra jobb under de tre månaderna vi VAB:ade, men så här i efterhand kan vi bara konstatera att Moa är det bästa som hänt vår familj.

IDAG ÄR MOA EN TJEJ Som snart ska fylla fem år, och ser fram emot sitt första riktiga kompiskalas. Hon har nu en ganska enkel protes som hon själv kan ta på och av. Moa älskar att vara på dagis, att hoppa studsmatta, cykla, åka skidor och att springa i kapp med storsyster. Med hennes envishet och goda humör ser hon inga begränsningar.

Mer information om dysmeli finns på dysmeliföreningens hemsida:

<http://www.dysmeli.se/>

Är det någon som vill ha mer information eller har frågor till oss, så kan ni nå oss via FFIA.

Malin och Johan
Moas och Lovisas föräldrar

Sevärd film om adopterad

Simon och ekarna är en mycket sevärd film och för oss i adoptionsvärlden lämnar den än mer tankar över ursprung, arv och miljö och framför allt viljan att göra gott och rätt. Bara för att man älskar så mycket.

Simon är jude, adoptivbarn som växer upp i en arbetarfamilj i utkanten av Göteborg under andra världskriget. Trots en kärleksfull uppväxt känner han sig anorlunda och utanför.

Simon är väldigt begåvad och trots sina föräldrars ogillande söker han sig till de skolor och utbildningar som en arbetarunge normalt inte söker sig till.

Där möter han Isak, son till en förmögen judisk bokhandlare som flytt undan förföljelserna i Tyskland. De två pojkarna och deras familjers liv vävs samman samtidigt som kriget rasar i Europa.

Simon och Ekarna bygger på Marianne Fredrikssons hyllade roman med samma namn, och är den första filmatiseringen av någon av hennes böcker.

Heléne Mohlin

► Biståndsnytt ... forts fr sid 3

Gå gärna in på vår hemsida och läs rapporter från våra biståndsprojekt: www.ffa.se/bistaand.aspx

Alla donationer i FFIA Bistånd går oavkortat till projekten. Var med du också, bli autogivare eller ge ett engångsbidrag. Det bästa sättet för projekten, samtidigt det sätt som "känns" minst, är att ansluta sig till autogiro för ett av projekten eller till det allmänna biståndet.

Enklast är att via FFIA:s hemsida (www.ffa.se/bistaand.aspx) ladda ned och fylla i en anmälan som skickas till oss. Det går givetvis också bra att sätta in en summa när som helst på Pg. 170446-9. Om du vill att ditt bidrag ska gå till ett speciellt projekt anger du det vid inbetalningen.

Till alla er som under året stött våra projekt och även er som generöst lämnat engångsbidrag vill jag framföra ett stort tack. Ni har verkligen bidragit till att göra livet bättre för många barn!

Britt-Marie Nygren
Biståndsansvarig

Bra att veta om LKG

Som förälder till ett barn med LKG är man ofta väl förberedd och påläst innan man får sitt barn. Men andra kring barnet är i regel inte lika kunniga och informerade.

Som förälder till ett barn med LKG är man ofta väl förberedd och påläst innan man får sitt barn. Man har kanske dessutom knutit kontakter med andra LKG-föräldrar som adopterat och får efter hemkomst träffa LKG-teamet på det sjukhus man tillhör.

Men andra kring barnet är i regel inte lika kunniga och informerade. Kanske är det inte bara BVC-sköterskans första adoptivbarn utan även hennes första barn med LKG. Ofta har förskolan frågor och funderingar på vad ett LKG-barn behöver för stöd och träning när barnet börjar eller så är det en ny pedagog i skolan som har undringar kring vad LKG innebär och vilka svårigheter barn med LKG kan ha.

FÖRÄLDRAR KAN I REGEL FÅ HJÄLP att förklara och berätta av sitt LKG-team och i Göteborg är det Anna Paganini och henne kollegor man kan vända sig till.

Anna berättar:

LKG är en förkortning av läpp, käk och gomspalt.

Läppar, käkar och gom bildas hos fostret när ansiktet successivt växer ihop under graviditetens andra och tredje månad. Det händer dock att delarna inte växer ihop helt och det bildas då en glipa, en så kallad spalt. Spalten kan uppstå inom olika delar av ansiktet, men vanligast är spalt i läppen, tandvallen (käken) och gommen.

Varje år föds mellan 150 och 200 barn i Sverige med någon form av läpp-käk-gomspalt (LKG). Det betyder att ett barn av cirka 500 föds med spalt. Detta är den vanligaste ansiktsmissbildningen.

Ibland är spalten en del av något syndrom, men oftast är barn med spalt helt friska.

Vid hand- och plastikkirurgiska kliniken på Sahlgrenska Universitetssjukhuset vårdas barn och vuxna. Det finns en

barnavdelning där främst barn och ungdomar med olika typer av skador och/eller missbildningar vårdas.

Den plastikkirurgiska verksamheten här på Sahlgrenska Universitetssjukhuset är högspecialiserad med patienter från hela landet och målet är att återställa normal funktion och normalt utseende.

I TEAMET ARBETAR plastikkirurg, käk-ortodontist (dvs tandläkare), logoped, audiolog, audionom, ÖNH-läkare, specialpedagog, specialistsjuksköterska, sekreterare, psykolog med flera. Varje barn träffar alltså många olika specialister för att skapa bästa möjliga vård.

Under 2011 kom det 55 barn med LKG till förstabesök på vår mottagning. Av dessa var 13 barn adopterade. Totalt har LKG-teamet vid Sahlgrenska ca 120 adopterade barn under 18 år inskrivna. De flesta av dessa barn är under 10 år och kommer ifrån Kina.

Specialpedagog vid lekterapi Cecilia Holmgren och specialistsjuksköterska Anna Paganini fungerar gärna som kontaktpersoner gentemot BVC, förskolor och andra instanser som kommer i kontakt med barnen och föräldrar. Vi har dels telefonkontakt med förskolor och kan ibland om det behövs även besöka förskolor för att prata med personal och föräldrar om vad LKG är och hur det påverkar barnet i vardagen.

OFTA KAN DET TA LITE längre tid för ett adoptivbarn med LKG att få igång talet än för andra barn, mycket beroende på att barnet har bytt språk. Det finns idag egentligen ingen forskning på adopterade LKG-barn och tal, men det pågår studier bland annat i Göteborg.

Det krävs ofta träning och ibland även talförbättrande kirurgi. Viktigt att tänka på är att efter en operation så sker ingen magisk förbättring över natt. Det krävs

läkning och träning innan tal förbättras, detta är någonting som förskolepersonalen måste veta.

Det är också viktigt för föräldrar och personal att hjälpa barnet hitta ord på vad spalten är. Är det ett hål i munnen eller en trasig läpp? Hjälpa barnet få ett språk och hitta en förklaringsmodell som passar just ert barn så han eller hon kan bemöta frågor och berätta om sin LKG när det behövs.

Ni kan nå Anna på 031-342 73 69 eller anna.paganini@vgregion.se

Maria Säaw

Nya Shreevatsa invigdes

En helt ny barnhemsbyggnad har uppförts i Pune.

Den 4 och 5 februari 2012 invigdes det nya barnhemmet Shreevatsa i Pune Indien. Shreevatsa drivs av SOFOSH, the Society of friends of Sassoon Hospital.

Jag och min dotter Sofia var med på den fina invigningen. Sofia var det första barnet som adopterades från Shreevatsa när det öppnades i oktober 1973.

På lördagen hölls den årliga sammankomsten för givare och sponsorer för Sofosh/Shreevatsa på en teater i Pune. Jag fick den stora äran att tillsammans med fyra andra hedersgäster tända ljus som en välsignelse för deras arbete för året 2012.

Efter många tal fick vi vara med om en fin uppvisning i indisk dans. Dipika, som alla som adopterat från Shreevatsa känner väl, gjorde en fantastisk dansuppvisning solo och tillsammans med andra dansare från fem år och uppåt.

På söndagen var det dags för invigningen av den nya barnhemsbyggnaden. Banden klipptes av Mr Tim Sassoon. Han är barnbarnsbarn till David Sassoon som byggde sjukhuset Sassoon.

På barnens uteplats fick vi vara med om bejublad dansuppvisning av barn från Shreevatsa. En indisk adoptionssceremoni fick vi också ta del av. Dipika överlämnade en liten flicka till de blivande adoptivföräldrarna.

Efter en rundvandring i den nya byggnaden bjöds vi på en indisk lunchbuffé.

Barnen kommer att flytta till det nya barnhemmet i slutet av februari.

Eva Minton

Färgkaskad. En dag för särskilt vackra fest-sarees.

Barn- och ungdomsförsäkring för adoptivbarn

Nu erbjuds alla adoptivbarn – de som kommit tidigare och de som kommer idag – en sjuk- och olycksfallsförsäkring.

Från och med den första januari 2012 omfattas alla barn som adopteras genom Familjeföreningen för internationell adoption (FFIA) av en sjuk- och olycksfallsförsäkring från det att de anländer till Sverige. Detta innebär en mycket större trygghet för nyblivna adoptivföräldrar och deras barn än tidigare.

Sjuk- och olycksfallsförsäkringen gäller upp till två år efter ankomsten till Sverige. Premien för den första perioden ingår i adoptionsavgiften. Därefter kan föräldrarna välja att fortsätta med försäkringen på individuell bas.

OMFATTNING	BELOPP
Försäkringsbelopp	1 200 000 kr
Läke-, rese- och tandskadekostnader	Ingår (3% av ett pbb i självrisk vid sjukdom)
Skadade kläder och glasögon	Upp till 0,25 Pbb
Dagersättning vid sjukhusvård	200 kr/dag
Kostnadsersättning	Upp till 50 000 kr/år i högst tre år
Ersättning för hjälpmedel	Upp till 3 Pbb
Dödsfallsersättning	50 000 kr
Krishjälp – för barn och familj	Upp till 10 behandlingar

Alla barn som under året adopteras genom föreningens försorg omfattas av skyddet t o m 20131231 som en del av adoptionsavgiften. Därefter erbjuds fortsatt försäkring individuellt för varje familj. I fortsättningsförsäkringen ingår alla familjens barn upp till 25 års ålder till en premie om **180 kr per månad** för samma skydd som ovan.

Försäkringsgivare är Förenade Liv och försäkringen administreras av Allians Försäkringsmäklare, för mer information ring 08-700 51 70 eller email: info@allians.com

allians
FÖRSÄKRINGSMÄKLARE

Adoptivmammor på Facebook

Du mamma som har adopterat eller är på gång att adoptera har väl inte missat gruppen Adoptivmammor på Facebook?

Här finns i skrivande stund 1145 medlemmar som alla har eller håller på att adoptera, med barn i alla åldrar, från all världens adoptionsländer.

Gruppen är ett ställe där man kan söka råd, tips och stöd. Här delar man allt från glädje över barnbesked till sorg över bekanta som inte förstår anknytningsprocessen och det är fritt fram att berätta om organisationsaktiviteter och temadagar.

Diskussionerna är många och det finns alltid någon att fråga om man funderar på något. I veckan har det bland annat pratats om för tidig pubertet, inskolning på förskolan, inbjudan till firande av kinesiska nyåret, när är adopterade barn mogna att sova borta och lite äldre barns tankar kring programmet Spårlöst.

Här kan du också knyta kontakter med andra familjer som adopterat från samma land eller bor i samma område. Den som är på gång att adoptera kan få värdefulla tips inför resan

till sitt barn och självklart firas barnbesked, reseinbjudningar och familjedagar med många grattis och hurrarop!

Gruppens grundare önskade en grupp för bara mammor och det har sedan varit uppe till diskussion huruvida gruppen ska vara för både mammor och pappor, men då en del medlemmar kände ett stort behov att ha kvar den som en grupp enbart för mammor har det fått förbli så.

Gruppen har säkerhetsnivå hemlig vilket betyder att ingen annan än medlemmar kan läsa inläggen eller hitta gruppen. Man kan inte ansöka om medlemskap utan måste bli inbjuden av någon som redan är medlem.

Om du inte känner någon som kan bjuda in dig går det bra att maila en presentation av dig och din familj till maria@saaw.se så blir du inbjuden.

Välkomna!
Maria Säaw

Vi ordnar den trygga adoptionsresan! tryggt, smidigt och med omsorg!

När goda råd är dyra, finns vi till hands för att hjälpa dig i ditt livs förmodligen viktigaste resa. Vilka är de bästa resvägarna, flygbolagen? Vad säger biljettreglerna? Finns det plats? Går det att förboka platser – även till "den lilla"? Hur går det om...? Ja – frågorna är många. Vi är säkra på att vi kan ge er svar!

Ta kontakt med oss, så är du en bra bit på väg!

Tyghusgatan 2, 302 32 Halmstad Tel: 035 - 16 05 05

E-mail: adoption.halmstad@resebolaget.se, www.resebolaget.se

Kurser i kinesiska

I Göteborg ordnar Folkuniversitetet en kurs i kinesiska för adoptivbarn mellan fem och tolv år. Genom lek och sånger lär de sig enkla fraser på kinesiska. Tiden är lördagar kl 10-12.15 med början 17 mars. Information på tel 031-10 65 10.

I Jönköping är det Studieförbundet som välkomnar hela adoptivfamiljen till en kurs i kinesiska för nybörjare som även tar upp Kinas språk, kultur och historia. Det blir tio tisdagar i mars, april och maj, kl 17.30-19, med uppehåll för påsklov. Start 20 mars. Mer information på tel 0733-514909.

Student söker adopterade att intervjua

My name is Veronique. I'm a master's student at Linköping University and currently preparing for my thesis project. This project will focus on adopted teenagers. The purpose of the study is to gain insight in how they understand their identity.

Therefore, I'm looking for boys/girls, aged 12 to 18 years old, who are intercountry adoptees. I was hoping you could assist me in finding participants for my study. I hope to hear from you soon! bras_vero@hotmail.com

Kind regards
Veronique Braspenning

För första gången har styrelseledamöter, kanslichefer samt personal från alla tre adoptionsorganisationerna varit i Kina tillsammans.

Svenska organisationer besökte Kina

Under den kinesiska delegationens besök i Sverige i september bjöd Mr Meng, som är direktör på den provinsiella Civil Affairs i Henan, in oss att besöka barnhem och institutioner i hans provins. Syftet var att visa oss de goda resultat man uppnått gällande behandling och rehabilitering av barn med CP-skador. Då vi har sett att fler och fler av barnen i CCCW:s on-linesystem är diagnostiserade med CP-skador fann vi denna inbjudan mycket intressant och tackade därför ja.

Alla de tre svenska adoptionsorganisationerna hade givande möten, fick lära sig mer om Kina och inblick i barnhemmens arbete genom besöken i provinserna Henan, Shandong och Jiangxi

BARNHEMMET ZHENGZHOU SWI i provinsen Henan. Barnhemmet i huvudstaden Zheng-zhou är relativt nyöppnat (från 2008) och har kapacitet att ta emot 1200 barn. För tillfället bor 300 barn på hemmet, 200 barn bor i fosterhem som är knutna till barnhemmet, 24 barn bor i gruppboende under familjeliknande förhållanden på barnhemmet och 100 barn är utplacerade i några av de mindre institutionerna som tillhör utländska välgörenhetsorganisationer.

Barnen är i åldrarna 0-16 år. 98 procent av dem är barn med i förväg kända särskilda behov, 35 procent har dysmeli, 35 procent är försenade i utvecklingen och 28 procent har andra typer av särskilda behov. Barnhemmet har 59 anställda.

Barnhemmet har utvecklat flera olika metoder för rehabilitering och terapi av barn med olika typer av särskilda behov, där man fokuserar både på den psykiska utvecklingen och på bedömningar av var

barnet befinner sig inlärningsmässigt.

De har också ett lifeskills-program för de barn som är på väg att lämna institutionen samt ett mormorsprojekt för barn mellan noll och tre år. Barn över sex år går i vanlig skola ute i samhället. Barnhemmet har stödundervisning för barn med särskilda behov, där man arbetar mycket genom kost och musik för att stimulera barnens sinnen.

Sedan 2009 har barnhemmet en separat avdelning för rehabilitering av CP-skadade barn, som är knuten till JinGeng Rehabilitation Hospital i Ruzhou.

Sedan 2008 har 81 barn fått familj genom internationell adoption och 175 barn finns registrerade i CCCWA:s on-line-system.

De samarbetar med CCAI, Bethany Christian Service och Half the Sky från USA samt en fransk organisation. De har utbildningscenter för utbildning och handledning av barnhempersonal från hela provinsen.

Barnhemmets ambition är att utveckla det gruppboende under familjeliknande förhållanden, som de redan har påbörjat men de saknar resurser för detta.

JINGENG REHABILITATION HOSPITAL i Ruzhou. Vi blev mottagna av Dr Song Zhaopu som är direktör och vars far grundade sjukhuset 1980. Just nu har Mr Song ett nära samarbete med flera barnhem i provinsen för rehabilitering av CP-skadade barn. De behandlar även CP-skadade barn från fattiga familjer som inte själva kan bekosta behandlingarna. Mr Song bekostar dessa gratisbehandlingar genom att utföra kirurgi mot betalning på andra sjukhus.

För att få behandling fastställer man först genom CT-scanning att barnen har

CP-skador. Behandlingen består av akupunktur, kinesisk traditionell medicin samt stimulering och hård fysisk träning. Med hjälp av CT-scanning har man kunnat bevisa mycket goda resultat efter cirka ett års behandling. Bäst resultat får man då man behandlar barn noll-tre år. Hittills i år har 79 barn från sjukhuset fått familj genom internationell adoption.

HEZE SWI i Shandong-provinsen – One to One. Möte med vice Director Zhu, läkaren Dr Li och Mrs Zhu, ansvarig för Child Department. Barnhemsföreståndaren Mr Xiao är på CCCWA:s årliga konferens för barnhemsföreståndare och Civil Affairs, denna gång i Xiamen i södra Kina.

Som en del i FFIA:s utbildningsstöd till personalen på barnhemmet närvarade Mrs Zhu, Mrs Li och Mrs Zhu på FFIA:s seminarium i Guangzhou i juni angående gipsteknik och ortos – utveckling för behandling av barn med såväl klumpfot som andra ortopediska problem, till exempel CP. De lärde sig mycket på seminariet och tyckte att det var oerhört givande.

Det finns inte någon lokal utbildning för dem planerad inom den närmaste framtiden. Däremot var de på ett seminarium i Beijing i januari anordnat av en utländsk organisation. Även denna gång berörde seminariet träningsmetoder för barn med CP. Personalen har förhoppning om att kunna flytta in i de nya lokalerna som skall stå färdiga efter det kinesiska nyåret.

Jining SWI i Shandong-provinsen – One to One. Möte med Director Mr Wei Cheng Jun, Deputy Director Mrs Xin Li Mei och läkare Mrs Liu. Vi upplever att det finns ett stort engagemang i barnen

hos personalen på detta barnhem och man beskriver att de lägger stort fokus på att varje barn får rätt individanpassad träning/behandling inte bara på ett fysiskt plan utan även psykologiskt.

De nya lokalerna byggdes med ekonomiskt stöd av Jining stad och invigdes 2011. Det består av nio byggnader och rymmer ålderdomshem, äldreboende, barnhem, rehabiliteringscenter, sjukhus, administration med mera.

Efter flytten till de nya lokalerna har de fått bättre utrustning, fler personal och de ser själva att barnen har utvecklats mycket. Alla nannies har professionell utbildning och innan de börjar arbeta på barnhemmet går de ytterligare en kurs på två månader.

De har avtal med Jiningsjukhuset och hyr in läkare därifrån som föreläser och vidareutbildar personalen. De har också volontärer på barnhemmet, till exempel lärare med Masters Degree.

GANZHOU SWI i Jiangxi-provinsen – One to One. Möte med Mr Xu FengLei, Vice Director på Jiangxi Civil Affairs, och

Mrs Zhou YangHua, ansvarig för avdelningen som handlägger internationell adoption på Jiangxi Civil Affairs samt barnhems-föreståndaren Mr Ding KeLang och Mrs Xie Hong, assistent.

Barnhemmet är ett av de barnhem i Jiangxi-provinsen som har det sämst ställt när det gäller personaltäthet, utrustning, utbildning och så vidare. Institutionen består av både ålderdomshem och barnhem. Det finns ingen läkare på barnhemmet. Mer än 90 procent av barnen på barnhemmet har särskilda behov.

MÖTET PÅ CCCWA. På CCCWA träffade vi generaldirektören Mr Zhang, vice direktörerna Madame Gan och Madame Chu, direktören för granskningsavdelningen Mr Xing samt vicedirektören för matchningsavdelningen Mr Xu.

Mr Zhang börjar med att berömma oss tre svenska organisationer och vårt samarbete. Eftersom vi nyligen träffat representanter för CCCWA i Sverige hade vi inga specifika frågor. Mr Zhang informerade våra förstagångsbesökare om CC-

CWA och deras verksamhet. Vi berättade därefter om de olika besök vi gjort under den gångna veckan, och de blev mycket positivt överraskade över vårt besök i Henan, där Mr Zhang också hade varit nyligen och besökt sjukhuset i Ruzhou.

CCCWA ser en framtid där barn med särskilda behov kommer att vara i behov av internationell adoption, och man försöker därför utveckla ett samarbete mellan organisationer och barnhem. På detta sätt hoppas man kunna tillgodose barnhemmens specifika behov lättare samt ge fler barn möjlighet till bättre vård och en permanent familj.

Mötet avslutades med en rundvandring på de olika avdelningarna samt en mycket trevlig lunch.

Med på resan var från FFIA: Carin Fremling, Annikka Hedberg och Loredana Colque, från Barnens Vänner: Catharina Johansson Berg, Carin Nordsvahn, Lisbeth Eriksson, och från Adoptionscentrum: Jan Göransson, Birgitta Lönnemar och Jelena Jovanovic Hansen.

Möte på CCCWA. Fr vänster Mme Gan Deputy, Director General CCCWA, Jan Göransson, ordförande AC, Carin Fremling, ordförande FFIA, Mr Zhang Director, General CCCWA, Catharina Johansson Berg, vice ordförande BV, Mme Chu, Deputy Director General CCCWA

Forskning om utredningar

Vetenskapsrådet beviljade för en tid sedan pengar till forskning om medgivandeutredningar.

Cecilia Lindgren och Judith Lind på Linköpings universitet har fått uppdraget att titta närmare på hur handboken för socialtjänsten används, och hur dess råd och föreskrifter tillämpas.

Frågor som deras forskning skall besvara är: Vad blir det av en utredning när utredaren ska förena sina roller som stödjande och bedömande, och utredningstextens ska vara ett underlag för beslut i en svensk nämnd? Samtidigt ska den vara en presentation av familjen för en utlandskontakt och ibland även en biologisk mamma.

Göteborgsgrupp bildad

Vill du vara med?

I höstas träffades några medlemsfamiljer tillsammans med Eva-Lena Bergquist i FFIA:s styrelse och Kaisa Hammar på FFIA:s kontor för att prata om medlemsverksamhet i allmänhet och vad man som blivande eller varande adoptivfamilj önskade sig för typ av medlemsaktiviteter.

Det mynnade ut i att det bildades en liten "Göteborgsgrupp" som i lagom takt ska försöka blåsa liv i den slumrande medlemsverksamheten i Göteborg.

Vi vill gärna att flera kommer med i gruppen – tveka inte utan kontakta Kaisa Hammar, kaisa.hammar@ffia.se eller 031-704 60 93.

Nytt på FFIA:s webb

Nu kan du titta på fotoalbum från de länder FFIA adopterar ifrån. Gå in på www.ffia.se/adoption/fotografier-olika-laender.

Aktuellt och enkelt är också att gå in och kolla väntetiderna: www.ffia.se/adoption/landoeversikt/aktuella-vaentetider

Notera att vi har en mobilanpassad hemsida. Surfa in via www.ffia.se och bekanta er. Ett enkelt sätt att hålla koll på det ni brukar vilja se på vår sida.

Kom med i styrelsen

Vill du engagera dig i FFIA:s styrelse?

Vi söker dig som vill dela med dig av din kunskap och erfarenhet.

Ett par av FFIA:s styrelseledamöter har aviserat att de inte kommer att fortsätta med sina uppdrag.

Valberedningen söker därför intresserade personer som kan tänka sig att vara med i styrelsearbetet.

Det är ideellt, lärorikt, man får en inblick i adoptionsvärlden och framför allt, man är behövd!

Är du intresserad hör av dig till Ing-Marie Söderberg, tillraby@telia.se, i valberedningen så får du höra mera om vad ett styrelseuppdrag kan innebära.

Aktiva medlemmar sökes

Sugen på att göra en aktiv insats inom FFIA:s medlemsverksamhet?

En förenings styrka kommer från dess medlemmar! Vår förenings medlemsverksamhet blir vad vi gör den till. Ska den bli levande och utvecklas behöver vi flera medlemmar som på ett aktivt sätt engagerar sig i medlemsverksamheten. FFIA:s medlemsverksamhet bedrivs, till skillnad mot den professionellt skötta adoptionsverksamheten, ideellt av medlemmarna.

På FFIA:s kontor finns personal som man kan bolla idéer med och få hjälp med tips på till exempel lokal eller hjälp med utskick av inbjudan till en planerad aktivitet. Vi har också ett informationsblad som berättar om hur man som enskild medlem skall gå till väga om man önskar arrangera en medlemsaktivitet.

Nu söker vi dig som på något sätt och på en nivå och med en frekvens du själv bestämmer vill vara med och arbeta med FFIA:s medlemsverksamhet.

Kanske vill du över en kopp kaffe träffa andra som väntar på det fantastiska att bli förälder? Kanske är du själv adopterad och vill lära känna andra adopterade? Kanske vill du fixa korvgrillningsträff för adoptivfamiljer?

Kanske du har större ambitioner och vill organisera föreläsningar och utbildningar, eller skriva en artikel för vår tidning eller organisera en fototävling med adoption som tema?

Vi välkomnar alla insatser och vill gärna ha kontakt med dig för att prata vidare kring dina idéer och tankar.

Känner du dig lockad av detta så är du hjärtligt välkommen att hör av dig till Kaisa Hammar på FFIA: kontor, kaisa.hammar@ffia.se eller 031-704 60 93.

Välkommen till årsmötet

FFIA har Årsmöte i Göteborg lördagen den 12 maj 2012. Boka redan nu in datumet i er kalender! Förutom sedvanliga årsmötesförhandlingar kommer vi att uppmärksamma att det nästan på dagen är 20 år sedan den första Kinaadoptionen genomfördes för FFIA:s del.

Sedan dess har det kommit ca 1600 barn från Kina genom vår organisation. Det vill vi uppmärksamma lite extra med ett program med Kinaanknytning med bl.a. inbjudna intressanta föreläsare!

Enskild medlems motion ska vara styrelsen tillhanda senast tre veckor före årsmötet. Skriftlig kallelse med program för årsmötet kommer att skickas ut till alla medlemmar en månad före årsmötet.

Verksamhetsberättelsen kommer att finnas tillgänglig att läsa på FFIA:s hemsida ca en månad före årsmötet.

Observera att årsmötet är framflyttat en vecka efter vad som tidigare meddelats!

Alla medlemmar hälsas hjärtligt välkomna!

KALENDARIUM

- 1 maj
Manusstopp för
Vi Adoptivfamiljer
nr 2 2012
- Lördag 12 maj
Göteborg
Årsmöte med
tema 20 år med
Kinadoptioner

FFIA på Facebook

FFIA har en egen sida på Facebook. Sök bara på namnet. Den är öppen för alla. Om du gillar FFIA - gå in på vår hemsida och gilla! Här kan du som är på Facebook läsa lite om vad som händer på FFIA.

Vår Facebookgrupp "Adoption är en fantastisk möjlighet" finns naturligtvis också kvar. Där får du ansöka om medlemskap och kan möta alla adoptionsintresserade oavsett organisation.

Med tanke på att gruppen är sluten så passa på att diskutera olika frågor, tipsa etc. Den ena gruppen utesluter inte den andra.

Medlemssidan

Återresa till Mittens Rike hösten 2012

De flesta adopterade har funderingar kring sitt ursprung. Att vilja se det land man kommer ifrån och träffa de människor som kanske kan ha något att berätta är naturligt. Under åren som gått har FFIA i samarbete med Kina Resor arrangerat ett flertal återresor i grupp till Kina. Resorna har varit mycket uppskattade av både de adopterade och deras föräldrar.

Att resa just i grupp har många fördelar. Det kan kännas skönt att ha någon att diskutera med, någon som förstår och någon man kan dela tankar och känslor med. Som förälder kan man kanske inte alltid förstå vad som händer inne i sitt barns innersta under en återresa. Det kan också vara svårt att förstå varför en speciell händelse kan beröra den adopterade så djupt eller varför man själv reagerar på ett speciellt sätt i en speciell situation. Det kan vid sådana tillfällen kännas skönt att ha någon som har liknande bakgrund och som kan lyssna, förstå och stötta.

När intrycken blir många och känslorna kommer kan det ibland kännas skönt för den adopterade att för ett tag bli helt svensk - att ha vänner att dela sin svenska bakgrund med, att få diskutera skola, flick- och pojkvänner, musik och film. Ja, att i grupp vara bara svensk ett tag! Och inte minst - att dela sina upplevelser och minnen, hjälpas åt med sådant som dyker upp under en resa, att skratta och ha roligt tillsammans med andra, det är berikande.

I höst runt skolornas höstlov planerar vi för en 12 dagars rundresa. Vi startar resan med att besöka Peking, botaniserar bland stadens sevärdheter och lära känna varandra i gruppen. Innan vi beger oss till de adopterades ursprungsprovins hinner vi självklart med en utflykt till Kinesiska muren.

Kommer de adopterade i gruppen från olika provinser "skiljs" man åt för att var och en göra ett besök i "sin" provins och sedan samlas gruppen igen i Shanghai för att göra det avslutande programmet tillsammans.

I ursprungsprovinsen är självklart den största händelsen besöket på barnhemmet. Utifrån tidigare erfarenheter har mottagandet varit välkomnande och hjärtligt så adopterade och föräldrar har känt sig väldigt nöjda med besöken.

Efter några dagar i ursprungsprovinsen fortsätter rundresan till världsmetropolen Shanghai med dess puls. Vi ser oss omkring och gör sightseeingturer och får bl.a. uppleva en hisnande akrobatikföreställning.

Intresserad av att följa med och vill veta mera om program och få en ungefärlig prisuppgift? Välkommen att kontakta Kaisa Hammar, tfn: 031-704 60 93 eller e-post: kaisa.hammar@ffia.se

Ett tips inför den planerade återresan är att läsa broschyrerna "Resan tillbaka - Att som adopterad besöka sitt ursprungsland" och "Vem är jag, vem vill jag vara"? Om adopterades ursprung och identitet. Broschyrerna kan beställas på vår hemsida och kostar 40 kr/st plus porto.

Medlemssekreterare
Kaisa Hammar
kaisa.hammar@ffia.se
tel 031-704 60 93

familje-
sidan

PÅ BILDEN syns våra busiga och glada barn, Hugo två år och Moa fyra år, i en nyårshälsning.

Jeanette Bråting

HÄR ÄR VÅR DOTTER född 2009, hon heter Nike Grans och kommer från Xian, Kina. Hon blev vår dotter officiellt på Alla hjärtans dag den 14 februari 2011.

Cecilia och Peter Grans

OLIVER ABRAHAM från Sri Lanka, på sin ettårsdag.

VÅRAN DOTTER SIGNE, tre år, fotograferad på julafton 2011. Hon är född i Hubei, Kina. Vi fick henne i vår famn juli 2009. Vi sänder hälsningar till de andra familjerna som var med i Kina då.

Maria och Peter Berhou, Nössebro

